

Tomáš Mitura / Pondělní dítě / Galerie Věž 1. 5. – 31. 7. 2022

Projekt s názvem "Pondělní dítě" zpodobňuje báseň o Solomonu Grundym od Jamese Orcharda Halliwella. Báseň je metaforou mého vlastního bytí a nabývání životních zkušeností v oblasti Frýdku-Místku a zároveň odrazem bohatého života mezi místními subkulturami. Jako Grundyho život, který představuje jeden týden, se odvíjel i můj vlastní podobně: od pondělí až po nedělní večer. Každý den jsem trávil různorodými aktivitami - ať jde o profesionální sporty jako basketbal, fotbal nebo házenou, kytarový kvartet, školní docházku, výtvarnou přípravku na vysokou, návštěvy XBOX/PC i heren, shánění marihuany nebo jiných drog v subkultuře drogově závislých, aktivity v turistickém oddíle, který byl plný her a lidí všech věkových kategorií, tréniky LARPů, setkávání s punkery, technaři, metalisty z klubu Stoun, hráči Magic the Gathering, hráči stolních her v Dobré čajovně.

Tato site specific instalace bude představovat každý den v týdnu objektem jednoho konkrétního člověka, který mě obohatil vlastní existencí. Objekty ponесou podobu bezpohlavních lidských figurín v lidské velikosti vytvořených technikou papier-mâché. Ty budou spojeny s danou osobou, kterou zkontaktuji a navštívím v průběhu příprav. Během návštěvy je poprosím, aby mi věnovali vlastní boty na důkaz důvěry. Poté jim zakoupím boty nové. Instalace sedmi zástupných objektů bude představovat pavilon setkání a vlivů na můj život. Objekty budou doplněny o autentickou hlasovou stopu každého z představovaných lidí, která bude znít v náhodných intervalech po dobu jedné hodiny. Každý z představovaných vyřkne "Chci být šťastný". Na konec vždy v celou hodinu se promění v hromadný chorál všech, kdy hromadně zazní: "Chceme být šťastni" a to po dobu od otevření expozice do zavření.

Samotné boty nabývají velmi osobní rozměr prostřednictvím pouhého přenesení. Daný objekt tak ožíví jejich každodenní životní rutinou jako je chůze, práce nebo velice intimní domácí pohodlí v podobě bačkor. Boty pro mě nesou až úzkostný rozměr pomíjivosti života, jak to můžeme vidět například v muzeu koncentračního tábora v Osvětimi nebo třeba jen na rohožce u souseda v panelovém domě. Boty nesou charakteristický zápach jednotlivce, mohou prozradit jak se člověk v životě pohybuje nebo jak žije.

Zvuková stopa dokoná dílo patetické instalace a doplní ji o otázku smyslu štěstí. Štěstí jako blaženost, vnitřní pocit radostného a více méně trvalého vyplnění: „být šťastný“, „mít šťastnou povahu“ nebo je to pouhá fráze jako nápis "SLEVA". Divák tak dostává za úkol sám v sobě si definovat, co pro něj štěstí znamená. Divák se může ptát sám sebe, je-li on sám šťasten.

K uhotovení objektů využiji recyklovaný papír, drát a latě a sedm párů bot, které vyměním za boty staré. Audio instalace bude naprogramovaná přes Arduino UNO Rev3, reproduktory a potřebnou kabeláž.

Tato rekonstrukce si klade za úkol rozklíčovat dlouhodobější změny v chápání mezilidských vztahů. A poukázat na důležitost setkávání s blízkými v utváření vlastní identity. Pomocť pochopit sám sebe a své kořeny. Uvědomit si potřebu materiálních potřeb. Překonat bariéru umělce mimo jeho ateliér a proniknout do běžného života.

Solomon Grundi se narodil v pondělí a v neděli byl pohřben.